

РЕШЕНИЕ

№ 3952

гр. София, 11.07.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, , в публично заседание на 18.05.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Светлана Димитрова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Попова, като разгледа дело номер **11522** по описа за **2011** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юрисконсулт Ч., срещу решение от 25.08.2011 г., постановено от Софийски районен съд, Наказателна колегия /НК/, 21 състав по нахд № 15482/2010 г. С решението е отменено наказателно постановление № 84593 от 21.10.2010 г., издадено от началник АНД при отдел „Пътна полиция” - СДВР, с което на Н. С. Ч. са наложени административни наказания “глоба” в размер на 150 лв. и лишаване от право на управление на МПС за срок от 1 месец, за нарушение по чл. 21, ал. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП.

В касационната жалба са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение, като постановено в нарушение на материалния закон. Твърди се, че от събраните от СРС писмени и гласни доказателства се установява по категоричен начин извършването на нарушението. Касаторът моли съда да отмени решението на СРС и да потвърди наказателното постановление.

Ответната страна в касационното производство - Н. С. Ч., чрез адв. Д., оспорва касационната жалба и изразява становище за законосъобразност на обжалваното съдебно решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е

неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

След извършена служебна проверка за съответствието на обжалваното съдебно решение със закона, на основание чл. 218, ал. 2 АПК вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд София – град, IV касационен състав, намира че обжалваното съдебно решение е постановено в нарушение на закона.

Районният съд е достигнал до законосъобразния извод, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения опорочаващи административно-наказателното производство и обуславящи отмяна на наказателното постановление.

Неправилно районният съд е приел, че въпреки изрично дадените указания на СДВР, по делото не са били представени доказателства за техническата изправност на използвания при установяване на нарушението радар. Установява се от приложените към касационната жалба писмени доказателства, че с молба, представена в деловодството на СРС, 21 състав на 27.01.2011 г. процесуалният представител на СДВР е представил списък на средствата за измерване преминали, последваща проверка и удостоверение за одобрен тип. Поради това, неправилен е изводът на районния съд за непредставяне на доказателства за техническа годност на използваното техническо средство. Видно е от посочените доказателства, че радар TR 4 № 009 е преминал, последваща проверка на 17.02.2010 г. по график.

След като е приел, че свидетелските показания на актосъставителя, който е бил и очевидец на нарушението са „схематични”, районният съд е посочил, че въз основа на тези гласни доказателства се установява по безспорен начин единствено, че по време на установяване на нарушението жалбоподателят (във въззивното производство) е бил сам в колата. В останалата част, районният съд не е кредитирал показанията на актосъставителя, като е приел същите за опровергани от показанията на свидетелите Л. и Й., които не се били очевидци на нарушението. Разпитани в съдебно заседание и двамата са заявили, че са се возили в автомобила, управляван от Н. Ч., но са слезли минути преди проверката. Въпреки това, районният съд е приел за установено, единствено въз основа на показанията на свидетелите неочевидци, че трафикът по време на установяване на нарушението е бил засилен и управляваното от ответника по касация МПС не е било единствено на пътя. Така изложените мотиви са взаимно противоречиви и не кореспондират на събраните по делото доказателства.

Разпитан в съдебно заседание актосъставителят е дал ясни и конкретни показания във връзка с установяването на процесното нарушение. Изрично е заявил, че водачът е бил сам в автомобила, а на платното не е имало други коли. Неправилно, районният съд е приел за недоказано обстоятелството, че измерената скорост е била на управлявания от наказаното лице автомобил, въз основа на житейската логика, че в делничен ден, в 15,30 ч. е имало засилено движение. Налице се непротиворечиви и конкретни свидетелски показания на очевидец, които не са опровергани от останалите

доказателства, събрани от СРС.

Поради изложеното, настоящата инстанция приема въз основа на доказателствата, събрани от въззивната инстанция, че Н. С. Ч. е осъществил състава на нарушението по чл. 21, ал.1 от ЗДвП, в който се съдържат изрично установени забрани водачите да управляват МПС със скорост, превишаваща установената за съответния район.

В случая е налице хипотезата на чл. 3, ал. 2 ЗАНН. Приложимата в случая разпоредба на чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е изменена с ДВ, бр. 10 от 2011 г. - водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място от 31 до 40 km/h се наказва с глоба 200 лв. Налице е изменение на приложимата правна норма, при което е отпаднало кумулативно предвиденото наказание - един месец лишаване от право да управлява моторно превозно средство. Поради това, следва да се приеме, че е налице по благоприятен закон по смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗАНН, което налага отмяна на наказателното постановление, в частта, с която на касатора е наложено наказание „един месец лишаване от право да управлява моторно превозно средство”.

С оглед гореизложеното, обжалваното решение следва да бъде отменено, в частта, с която е отменено процесното наказателно постановление, в частта, с която на Н. С. Ч. е наложено административно наказание “глоба” в размер на 150 лв. В останалата част решението следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Административен съд София- град, IV касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ съдебно решение от 25.08.2011 г., постановено от Софийски районен съд, Наказателна колегия, 21 състав по нахд № 15482/2010 г., в частта, с която е отменено наказателно постановление № 84593 от 21.10.2010 г., издадено от началник АНД при отдел „Пътна полиция” - СДВР, в частта, с която на Н. С. Ч. е наложено административно наказание “глоба” в размер на 150 лв.

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 84593 от 21.10.2010 г., издадено от началник АНД при отдел „Пътна полиция” - СДВР, в частта, с която на Н. С. Ч. е наложено административно наказание “глоба” в размер на 150 лв.

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 25.08.2011 г., постановено от Софийски районен съд, Наказателна колегия, 21 състав по нахд № 15482/2010 г., в частта, с която е отменено наказателно постановление № 84593 от 21.10.2010 г., издадено от началник АНД при отдел „Пътна полиция” - СДВР, в частта, с която на Н. С. Ч. е наложено административно наказание „лишаване от право на управление на МПС” за срок от 1 месец.

Решението окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.